

egen Oprindelse og sin Fortid — dette gælder naturligvis de særlig danske Samlinger — og derigennem faa Impulser til sin fortsatte Tilværelse.

Det har flere Gange under denne Debat været nævnt, at man maatte se hen til bl. a. svenske Forbilleder, naar man skulde danne sig et Begreb om, hvordan de nationale Samlinger skulde anbringes. Det er da ogsaa rigtigt, at man i begge vore Nabolande mod Nord, Norge og Sverige, i Oslo og Stockholm finder moderne og velindrettede Museer, som hvad angaar Rammen langt overstiger, hvad vi her hjemme hidtil har ment at maatte ofre paa disse Værdier. Navnlig for Sveriges Vedkommende repræsenterer „Nordiska Museet“ og dets Frilandsafdeling, „Skansen“, et Museumskompleks, som i mange Stykker burde kunne være Forbillede for os, naar vi tænker paa at skabe vort Nationalmuseums Samlinger en ny Ramme. Og dér ser vi, at gennem det svenske Folks Forbindelse med disse Samlinger har de haft en uvurderlig Betydning, kan man godt sige, for hele det svenske Folks Kultur. Der er netop under levende Paavirkning af disse Samlinger opstaaet en egenartet Kunstflid og Kunstindustri, som bærer et typisk svensk Særpræg, og som vidner om høj Kultur. Herhjemme har vi jo mange Gange drøftet, hvilken Retning vore Industrier skulde tage, og her ligger en af de Veje, man kunde gaa, nemlig at finde frem til den industrielle Specialisering, som man netop kunde naa ved at søge Tilknytning til det, som Fortiden paa en saa straalende Maade har vist os, at det danske Folk kunde frembringe.

De forskellige Museumsplaner, der har været fremlagt fra Tid til anden, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Nu sidst har det været drøftet, hvilke Grunde der kunde tale for og imod Kastelsplanen. Jeg finder det rimeligt her at indføje et Par Punkter, som mig bekendt ikke har været nævnt. Efter den Plan, som den tidligere Undervisningsminister Fru Bang havde fremlagt, er Bygningerne anlagt paa en saadan Maade, at de kun ved ganske faa Meter er adskilt fra Frihavnsbanen. Ikke alene vil, naar Togene kører ned til Frihavnen, dette kunne bibringe Samlingerne skadelige Rystelser, men naar man ser paa, hvorledes ovre i Vildmosen Gnister fra Tøget kan tænde og fænge, ligger den Tanke ogsaa nær, at der opstaaer en umiddelbar Brandfare ved, at Samlingerne er anbragt saa nær op ad en Bane. Endvidere skal jeg nævne et Synspunkt, som jo har været fremført imod en anden af de Planer, som

har foreligget for Offentligheden, den Plan, som er udarbejdet af Arkitekterne Råvad og Risom, og som gik ud paa at anbringe Nationalmuseet paa en kunstig Ø i Svane-møllebugten. Man har ment, at det vilde være skadeligt for de udstillede Genstande at blive anbragt nær ved Vandet og blive udsat for Søluftens skadelige Virkninger. Men det er klart, at et ganske lignende Argument vil kunne anvendes overfor Kastelsplanen.

Den Plan, som af de hidtil foreliggende har forekommet mig den lykkeligste, er en af de Planer, som Arkitekt Mogens Clemmensen har givet sit særlige Stempel, den saakaldte Dobbeltkarréplan. Der vil man netop have det, jeg finder lykkeligst, baade at bevare Nationalmuseet med Udgangspunkt i Prinsens Palæ og tillige faa en Løsning, som ved sin hele Karakter i det store og hele vil give Samlingerne den monumentale Ramme, som de har Krav paa, og som man ogsaa fra alle Sider er enig om at de bør have.

Det, som har kaldt mig op paa Talerstolen, er imidlertid Ønsket om at fremsætte en Betragtning, som kun spredt har været nævnt af tidligere Talere. Der er nemlig en Vej, hvorved man i alt Fald vil kunne tilføre Nationalmuseumsplanen noget af den monumentale Karakter, som savnes, derved at man inddrager Frilandsmuseet i Lyngby under en samlet Museumsplan. Et Par af de foregaaende Talere har været inde herpaa. Det ærede Medlem Hr. Vanggaard nævnte saaledes, at det vilde have forekommet ham betydeligt heldigere, om man i Stedet for at indrette Folkemuseet ved Lyngby anbragte det f. Eks. i Søndermarken, og det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen omtalte, at der havde været Planer fremme om, at Folkemuseet skulde knyttes nærmere til Frilandsmuseet. Jeg kan støtte disse Betragtninger paa Betragtninger, som har været fremsat af den ansete Kunstkritiker Docent Wanschér ved enkelte Lejligheder i „Politiken“, antydningssvis i Artikler af 30. Januar og 6. Februar. Det er Planer som disse, jeg mener bør inddrages under Overvejelser om Ordningen af Nationalmuseet.

Det ærede Medlem Hr. Wiinblad omtalte ligeledes „Skansen“ og oplyste, at den aarlig nyder godt af et Besøg paa 900 000 Mennesker. Hvis dette Tal holder Stik — hvad der er Grund til at antage — viser det, hvad et vel indrettet og moderne indrettet Museum formaar at samle af Folk. Men der er i den Sammenligning, det ærede Medlem drog, dog en Fejl; thi „Skansen“ kan ikke